

Sygn. akt VIII C 984/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 6 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2017 roku

sprawy z powództwa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G.

przeciwko R. B.

o zapłatę

1. oddala powództwo,
2. zasądza od powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. na rzecz pozwanego R. B. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 984/17

UZASADNIENIE

(...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 5 października 2016 r. skierowanym przeciwko R. B. wniósł o zasądzenie kwoty 808,96 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanego kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pozwany w dniu 24 października 2009 r. zawarł z (...) spółka z o.o. w W. umowę o świadczenie usług. Pozwany nie wywiązał się z warunków powyższej umowy, nie uiszczając opłaty abonamentowej, w związku z czym w dniu 31 grudnia 2013 r. umowa została rozwiązana. Na dochodzoną pozew kwotę składają się 646,94 zł. tytułem należności głównej objętej dokumentami sprzedaży i notami obciążeniowymi oraz 162,02 zł. tytułem odsetek ustawowych od dnia wymagalności do dnia sporządzenia pozwu. W dniu 20 kwietnia 2015 r. powód nabył wierzytelność objętą pozew od pierwotnego wierzyciela.

(pozew k. 2- 4)

Postanowieniem z dnia 6 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

(postanowienie k. 5 v.)

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 14 czerwca 2017 r. pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. R. B. podniósł zarzut braku legitymacji czynnej, nieudowodnienia istnienia i wysokości roszczenia oraz przedawnienia roszczenia. W zakresie pierwszego zarzutu, braku legitymacji czynnej pozwany wskazał, że strona powodowa nie udowodniła nabycia wierzytelności dochodzonej pozew od pierwotnego wierzyciela. Co do zarzutu nieudowodnienia istnienia i wysokości roszczenia strona pozwana podniosła, że powód nie sprostął ciężącemu na nim ciężarowi

dowodowemu. Strona powodowa nie udowodniła nawet faktu zawarcia umowy pomiędzy pozwanym, a pierwotnym wierzycielem. Ponadto zdaniem strony pozwanej, dochodzone przez powoda roszczenie uległo przedawnieniu, gdyż zastosowanie znajdzie art. 751 pkt. 1 kc przewidujący 2 letni okres przedawnienia. Zatem najpóźniej wymagalne roszczenie objęte pozwem przedawniło się w dniu 1 kwietnia 2016 r., gdy tymczasem powództwo zostało wniesione w dniu 5 października 2016 r.

(odpowiedź na pozew k. 25- 27)

W odpowiedzi, pismem z dnia 5 lipca 2017 r. pełnomocnik powoda poparł dotychczasowe stanowisko w sprawie. W uzasadnieniu pisma strona powodowa wskazała, że roszczenia objęte pozwem nie uległy przedawnieniu, gdyż do umowy z tytułu świadczenia usług w postaci zapewnienia dostępu do telewizji, zastosowanie znajdzie 3 letni termin przedawnienia. Wobec czego najwcześniej wymagalne roszczenie objęte pozwem uległoby przedawnieniu w dniu 24 października 2016 r., jednak z uwagi na wniesienie pozwu w dniu 5 października 2016 r. bieg terminu przedawnienia uległ przerwaniu. Poza tym pełnomocnik powoda wyjaśnił, że wystawienie not obciążeniowych (...) z dnia 17 marca 2014 r. na kwotę 50 zł. oraz (...) z dnia 18 lutego 2014 r. na kwotę 909 zł. wynikało z faktu braku zwrotu lub zwrotu przez pozwanego udostępnionego sprzętu po terminie wynikającym z umowy.

(pismo pełn. powoda k. 33- 35)

W piśmie procesowym z dnia 10 sierpnia 2017 r. pełnomocnik pozwanego podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. W uzasadnieniu pisma strona pozwana wskazała, że powód nie wykonał zobowiązania nałożonego przez Sąd do złożenia oryginałów wszystkich dokumentów, na które powołał się w treści pozwu, w tym umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 20 kwietnia 2015 r. Złożone przez powoda kserokopie dokumentów nie zostały poświadczone za zgodność, zatem nie mają nawet przymiotu dokumentu prywatnego, o którym mowa w art. 245 kpc. Poza tym strona powodowa nie wykazała, że osoba zawierająca umowę sprzedaży wierzytelności była do tego umocowana w imieniu (...) S.A. w W..

(pismo pełn. pozwanego k. 62- 64)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy k. 72)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 października 2009 r. R. B. zawarł z (...) spółka z o.o. w W. umowę o świadczenie usług nr (...) na okres 24 miesięcy .

(umowa o świadczenie usług k. 36)

W dniu 16 października 2013 r. (...) S.A. w W. wystawił dokument sprzedaży nr (...) na rzecz R. B. na kwotę 100,99 zł. z terminem zapłaty do dnia 23 października 2013 r.

(dokument sprzedaży nr (...) k. 42)

W dniu 19 listopada 2013 r. (...) S.A. w W. wystawił dokument sprzedaży nr (...) na rzecz R. B. na kwotę 605,94 zł. z terminem zapłaty do dnia 26 listopada 2013 r.

(dokument sprzedaży nr (...) k. 43)

W dniu 18 lutego 2014 r. (...) spółka S.A. w W. wystawił notę obciążeniową nr (...) na rzecz R. B. na kwotę 3.666,94 zł. z terminem zapłaty do dnia 4 marca 2014 r.

(nota obciążeniowa nr (...) k. 44)

W dniu 17 marca 2014 r. (...) S.A. w W. wystawił notę obciążeniową nr (...) na rzecz R. B. na kwotę 2.523,14 zł. z terminem zapłaty do dnia 31 marca 2014 r.

(nota obciążeniowa nr (...) k. 45)

W dniu 20 kwietnia 2015 r. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz (...) z siedzibą w G. zawarł z (...) S.A. w W. umowę sprzedaży wierzytelności.

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 46- 47)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powyżej powołanych dokumentów jednak w zakresie, o którym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

(...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. dochodził od pozwanego zapłaty kwoty 808,96 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 października 2016 r. do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej z (...) spółka z o.o. w W. w dniu 24 października 2009 r. umowy o świadczenie usług w postaci dostarczania sygnału telewizyj. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa, podniósł zarzuty braku legitymacji czynnej, nieudowodnienia istnienia i wysokości roszczenia oraz przedawnienia roszczenia.

Co do pierwszego zarzutu, braku legitymacji czynnej, po jego zgłoszeniu w odpowiedzi na pozew, strona powodowa złożyła umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 20 kwietnia 2015 r. wraz z załącznikiem obejmującym wierzytelność przysługującą wobec R. B., jednak jak słusznie zauważył na rozprawie pełnomocnik pozwanego, wynikającą z innej umowy. W znajdującej się na karcie 48 akt sprawy Liście wierzytelności do umowy sprzedaży wskazano jako numer umowy (...), gdy tymczasem strona powodowa wskazała w uzasadnieniu pozwu, że dochodzi zapłaty z tytułu umowy zawartej w dniu 24 października 2009 r., a złożona umowa o świadczenie usług zawarta dzień wcześniej, a znajdująca się na karcie 36 akt sprawy, jest oznaczona numerem (...). Również w wystawionych przez (...) S.A. w W. dokumentach sprzedaży nr (...) i nr (...) oraz w notach obciążeniowych nr (...) wyraźnie wskazano, że dotyczą umowy nr (...). Poza tym zachodzi różnica pomiędzy kwotą wskazaną w Liście wierzytelności do umowy sprzedaży- 2.176,20 zł., a kwotą dochodzoną przedmiotowym powództwem- 808,96 zł. Również znajdujące się na karcie 49 akt sprawy „Zawiadomienie o zmianie wierzyciela” nie może stanowić dowodu na nabycie wierzytelności dochodzonej pozwem przez (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz (...) z siedzibą w G.. Z treści pisma nie wynika z tytułu jakiej umowy wynikała wierzytelność, która miała zostać przeniesiona na powoda. Poza tym, o czym będzie szerzej w dalszej części uzasadnienia, złożone przez stronę powodową „Zawiadomienie o zmianie wierzyciela” jest nie potwierdzoną za zgodność z oryginałem kopią dokumentu. W ten sposób powód nie wykazał, aby skutecznie nabył wierzytelność dochodzoną pozwem, a zatem podniesiony przez stronę pozwaną zarzut braku legitymacji czynnej, należy w całości uznać za uzasadniony. Uwzględnienie powyższego zarzutu jest wystarczającą podstawą do oddalenia powództwa, jednak oceniając kolejny zarzut, należy stwierdzić, że również w tym przypadku rację ma pozwany, że strona powodowa nie udowodniła swojego roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Zarządzeniem z dnia 19 czerwca 2017 r. strona powodowa została zobowiązana na podstawie art. 129 § 1 kpc do złożenia oryginałów wszystkich dokumentów, na jakie powoływała się w treści pozwu, w tym także oryginału umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 20 kwietnia 2015 r. Zgodnie z art. 129 § 1 kpc strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu w sądzie jeszcze przed rozprawą. Z kolei w myśl art. 129 § 4 kpc jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, sąd, na wniosek strony albo z urzędu, zażąda od strony składającej odpis dokumentu, o którym mowa w § 2, przedłożenia oryginału tego dokumentu. Pomimo doręczenia zobowiązania wynikającego z zarządzenia z dnia 19 czerwca 2017 r. strona powodowa złożyła jedynie potwierdzoną za zgodność przez swojego pełnomocnika umowę sprzedaży wierzytelności wraz z listą wierzytelności. Pozostałe załączniki dołączone do pisma pełnomocnika powoda z dnia 5 lipca 2017 r. stanowią nie poświadczony za

zgodność kserokopie umowy o świadczenie usług, regulaminu świadczenia usług, cennika, dokumentów sprzedaży i not obciążeniowych, zawiadomienia o zmianie wierzyciela, wezwania do zapłaty oraz reklamacji. Należy zgodzić się ze stanowiskiem strony pozwanej, że wymienione powyżej załączniki do pisma pełnomocnika powoda z dnia 5 lipca 2017 r. nie mają przymiotu nawet dokumentu prywatnego, stanowią jedynie kopie dokumentów. W związku z tym, że strona pozwana zakwestionowała wiarygodność załączników do pisma pełnomocnika powoda z dnia 5 lipca 2017 r., wnosząc jednocześnie o to, aby powód złożył oryginały wymienionych załączników, Sąd uznał, że nie mogą one stanowić podstawy do ustalenia wysokości dochodzonego pozwem roszczenia. W tym zakresie powód nie sprostał ciężącemu na nim zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężarowi udowodnienia okoliczności faktycznych, z których wywodzi skutki prawne. Zgodnie z powołanym przepisem ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148), a nie zrobił tego. Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żywnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Poza tym w ocenie Sądu roszczenie powoda w zakresie kwoty 409 zł. objętej notą obciążeniową nr (...) powinno podlegać oddaleniu, również z tego powodu, że powyższa kwota stanowi karę umowną zastrzeżoną na wypadek braku spełnienia świadczenia pieniężnego. Zgodnie z treścią przepisu art. 353¹ k.c. strony, zawierające umowę, mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Cytowany przepis jednoznacznie zakreśla granicę swobody umów wskazując, iż ta jest ograniczona w szczególności przepisami ustawy. Takim przepisem jest między innymi art. 483 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody, wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi, przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Cytowany przepis, z uwagi na zawartą w nim normę prawną, jest przepisem bezwzględnie obowiązującym.

Wskazać przy tym należy, że jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, który Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela, przy ocenie charakteru zastrzeżonej kary należy brać pod uwagę charakter prawny zobowiązań, które należą do essentialia negotii, a nie obowiązki pochodne (dodatkowe) nie mające charakteru dominującego, a przez to nie wpływające na charakter zobowiązania strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2000 roku, w sprawie sygn. akt V CKN 171/00, LEX nr 52662). Tym samym to właśnie obowiązki, które można określić mianem podstawowych, decydują o charakterze zobowiązania strony i przesądzają, czy jest to zobowiązanie pieniężne czy też nie. Obowiązki dodatkowe jako niemające podstawowego znaczenia dla zobowiązania stron, tj. nie wpływające na istnienie samego zobowiązania, nie wpływają również na jego charakter.

W przedmiotowej sprawie na podstawie zawartej z pozwanym umowy o świadczenie usług, pierwotny wierzyciel zobowiązał się do świadczenia na rzecz pozwanego określonych usług, natomiast pozwany jako abonent zobowiązany był do opłacania abonamentu i uiszczania należności za inne usługi zgodnie z cennikiem. Taka treść umowy stron pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż zobowiązania pozwanego niewątpliwie były od początku zobowiązaniami stricte pieniężnymi,

Zastrzeżenie kar umownych w sytuacji, o której mowa, uznać należy za niedopuszczalne i jako takie w świetle przepisu art. 58 k.c. nieważne. Zgodnie bowiem z treścią art. 58 § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy, jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2005 roku, sygn. akt V CK 90/05, M. Prawn. 2005/18/874; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1966 roku, sygn. akt III CR 45/66, LEX nr 5962; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lipca 2005 roku, sygn. akt I ACa 368/05, OSAB 2005/3/3). Podobne stanowisko wielokrotnie zajął Sąd Okręgowy w Łodzi, między innymi w sprawach o sygnaturach III Ca 939/06, III Ca 466/08, III Ca 675/08, III Ca 681/07, III Ca 72/08.

Podnieść nadto należy, że zgodnie z art. 385¹ § 1 i 3 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, niezgodnione indywidualnie, nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Pozwany jako abonent nie miał rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych, w tym postanowień Regulaminu świadczenia usług. Postanowienia te zostały mu narzucone przez pierwotnego wierzyciela. Postanowienia o karze umownej kształtują prawa i obowiązki pozwanego jako konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, a tym samym nie wiążą pozwanego.

Natomiast zgłoszony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia nie zasługuje na uwzględnienie. Pełnomocnik pozwanego twierdził, że roszczenie powoda ulega dwuletniemu okresowi przedawnienia z uwagi na treść art. 751 pkt. 1 kc. W odpowiedzi pełnomocnik powoda wskazał, że do biegu przedawnienia roszczeń objętych pozwem, zastosowanie mają przepisy ogólne kodeksu cywilnego, czyli art. 118 kc przewidujący trzyletni okres przedawnienia. Rację ma strona powodowa, iż przepis art. 751 k.c. regulujący dwuletni termin przedawnienia określonych w nim roszczeń nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Zgodnie z treścią art. 750 kc przepisy o zleceniu stosuje się odpowiednio do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami. Świadczenie usługi zapewnienia dostępu do programów telewizji stanowi usługę telekomunikacyjną, bowiem udostępnienie programów telewizyjnych następuje poprzez przesyłanie sygnałów w sieci telekomunikacyjnej, zapewniającej odbiór programów telewizyjnych i w ten sposób pierwotny wierzyciel był dostawcą usług telekomunikacyjnych. Tak orzekł Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 16 grudnia 2014 r. (sygn. akt VI ACa 294/14) przesądzając w tej sprawie o tym, że usługa telewizji kablowej jest usługą telekomunikacyjną, w związku z czym przedsiębiorcy, którzy ją świadczą mają obowiązek stosować regulacje ustawy Prawo telekomunikacyjne, w szczególności zawarte w dziale III rozdział 1 ustawy. Analogicznie rzecz ma się w odniesieniu do usługi telewizji cyfrowej.

Zgodnie z art. 118 Kodeksu cywilnego, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Powyższy przepis ogólny, nie będzie miał zastosowania do stosunków prawnych, które samodzielnie określają terminy przedawnienia, w myśl zasady *lex specialis derogat legi generali*. W odniesieniu do usług telekomunikacyjnych pierwotnie wyrażano w judykaturze poglądy, że dwuletni termin przedawnienia roszczeń z umów o świadczenie usług, do których stosuje się przepisy o zleceniu (art. 750 k.c., art. 751 pkt 1 k.c.), miał zastosowania do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, z uwagi na charakter tego stosunku prawnego. Dodatkowo, w poprzednio obowiązującym stanie prawnym, czyli ustawy z dn. 23 listopada 1990 r. o łączności aktualny pozostawał pogląd wyrażony w powołanym przez stronę pozwaną orzeczeniu Sądu Najwyższego z dn. 17 listopada 1999 r., sygn. akt III CKN 450/98, w którym SN stwierdził, iż do wykonania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez operatora telewizji kablowej mają odpowiednie zastosowanie przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.). Jednakże w obecnym stanie prawnym w uchwale z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt III CZP 20/2009 Sąd Najwyższy uznał, że skoro w art. 56 i 60 ustawy z dn. 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2004 r., Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.), określono minimalne wymagania treści umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i regulaminu, które kształtują łącznie stosunek prawny, wiążący operatora telekomunikacyjnego i abonenta, to należy uznać, iż *essentialia negotii* umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały wystarczająco uregulowane

przez inne przepisy w rozumieniu art. 750 k.c. tj. przez Prawo telekomunikacyjne z 2004 r. Ta okoliczność przeważała zdaniem Sądu do uznania, iż nie będą miały w tym przypadku zastosowania przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.), bowiem umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych jest umową nazwaną, uregulowaną w Prawie telekomunikacyjnym. Reasumując, do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, nie ma zastosowania odesłanie z art. 750 k.c., w konsekwencji dwuletni termin przedawnienia roszczeń określony w art. 751 pkt 1 k.c., również nie będzie miał w tym przypadku zastosowania. Termin przedawnienia na podstawie Prawa telekomunikacyjnego, określają terminy określone w art. 118 k.c. i wynoszą one 3 lata, od czasu, kiedy roszczenie stało się wymagalne. Przez świadczenie okresowe, jak podkreśla się w doktrynie, dłużnik zobowiązany jest do spełniania go okresowo, w określonych z góry odstępach czasu, zaś suma świadczeń nie składa się na z góry określoną wielkość. Natomiast z przepisu art. 120 § 1 zd. 1 k.c. wynika, iż „bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne”. Orzecznictwo przyjmuje za taki moment sytuację, kiedy wierzyciel może skutecznie żądać od dłużnika zadośćuczynienia jego roszczeniu. Roszczenie może stać się wymagalne w dniu oznaczonym w umowie lub przepisach ustawy. W przypadku umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych i wystawianych na ich podstawie faktur, określenie terminu ich wymagalności z reguły nie nasuwa wątpliwości.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając powoda, jako stronę przegrywającą w całości, obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanego całości kosztów procesu, które pozwany poniósł w celu obrony swoich słusznych praw. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie) w wysokości 360 zł.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.